

[Oluf Pedersen.]

Man har også drøftet spørgsmålet om det særlige løsøres pantsætning, og det er utvivlsomt rigtigt, at det forudsætter en ændring af selve lovgivningen med hensyn til pantrettighederne. Jeg har ikke været imod, at man lavede en løsørepantsætning, men for mig at se bør en særlig løsørepantsætning være forbundet med, at førstepanthaveren får en part i løsøret; ellers tror jeg, det vil komme til en afklødning af ejendommen, der vil være til skade for produktionen.

Med hensyn til det spørgsmål, det ærede medlem hr. Aage Fogh rejste om en lavere diskonto, må jeg sige, at intet er sikkert mere rigtigt, end at det, vi trænger til, er en lavere diskonto. Men så kan man rejse spørgsmålet: hvorfor har vi da den høje diskonto, vi har i dag? Her vil jeg ikke fragå, at min opfattelse er, at den høje diskonto er noget, man har lavet her i folketinget, det er et resultat af statsfinansieringen. Statsfinansieringen til lav rente medfører ganske automatisk en høj diskonto; det er ligetil. Når staten giver tilskud til rentebetaling, er det klart, at de pågældende kan betale mere. Jeg er godt klar over, at det, man her lavede med statsfinansiering, var velment, men — ja, jeg vil ikke bruge for stærke ord — det har virket helt tosset. Det tror jeg man er ved at forstå fra alle sider. Af de betænkninger, jeg har læst det sidste par dage fra venstre og de konservative, har jeg set, at de er ved at blive klar over det. Nu mangler der bare, at også den anden side af salen bliver klar over, at statsfinansiering må vi på en eller anden måde se at komme bort fra. Men staten skal eje de samfundsskabte værdier, de skal i hvert fald være fællesje. Man må prøve at nå frem til at lære at skelne mellem mit og dit.

Jeg tør ikke bestride, at det er rigtigt, når det ærede medlem hr. Aage Fogh siger, at statsfinansieringen har gjort gavn; det har den måske, men jeg tror, at man tør sige, at den har gjort meget, meget større skade. Alene det, at vi har fået vel dobbelt så høj en rente her i landet, som vi ellers ville have, har bevirket, at alt vort boligbyggeri er blevet dobbelt så dyrt, som det ellers ville være blevet, og det er et meget sørgeligt resultat.

Boligministeren (Kjærboel): Jeg takker de ærede ordførere for den velvilje, de har givet udtryk for med hensyn til det foreliggende lovforslag. Jeg forstår, at man ønsker et udvalg nedsat, hvad der vel også er rimeligt og naturligt, og jeg skal selvfølgelig være til rådighed for udvalget, hvis min medvirken påkaldes, dog kun med hensyn til det foreliggende lovforslag.

Jeg vil gerne blot sige til det ærede medlem hr. Aage Fogh, der var inde på spørgsmålet om aldersgrænsen, at ved forarbejderne til kreditforeningsloven af 1936 fremgik det, at aldersbestemmelserne for tjenestemænd i kreditforeninger skulle praktiseres på ganske tilsvarende måde som aldersbestemmelserne for statens tjenestemænd. Jeg forstod det ærede medlem således, at han mente, det måtte være lidt ubehageligt for mig eller for vedkommende minister i givet fald at skulle praktisere denne principielle bestemmelse, men det mener jeg må kunne lade sig gøre. Der er vel i og for sig ikke nogen særlig holdbar begrundelse for, at direktøren for en kreditforening ikke skulle være underkastet samme aldersbestemmelser som de øvrige tjenestemænd.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): I besvarelse af det af det ærede medlem hr. Aage Fogh stillede spørgsmål vil jeg gerne oplyse, at den under justitsministeriet nedsatte kommission, der har arbejdet under forsæde af professor Illum, holdt sit afsluttende møde den 20.-21. januar i år, og at betænkningen er gået i trykken. Det ærede medlem ved, at trykkeriets arbejde i øjeblikket forsinkes noget ved det meget arbejde, der pålægges trykkeriet af det høje folketing, men jeg regner med, at betænkningen kan afgives inden for 14 dage. Jeg vil gerne føje til til glæde for det ærede medlem, at kommissionen har udformet de juridiske bestemmelser, det ærede medlem har efterlyst, og derefter kan realkreditkommissionen gå videre.

Aage Fogh: Jeg vil gerne takke den højtærede justitsminister for denne oplysning. Jeg håber så sikkert, at vi har betænkningen i løbet af de 14 dage og derefter snarest muligt kan fortsætte møderne